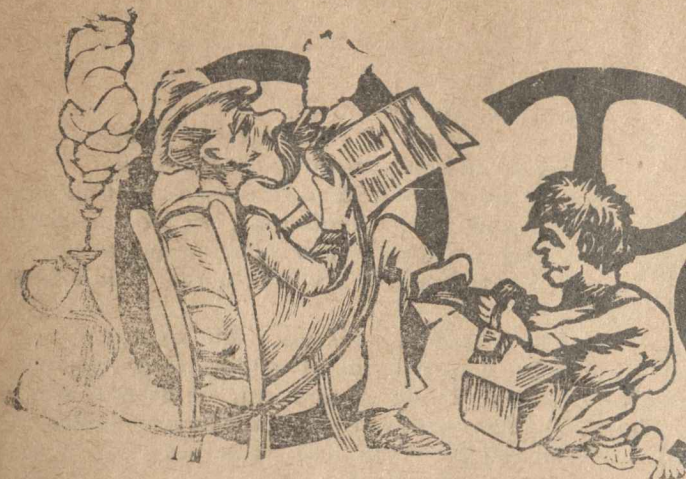

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ θγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω-ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει,
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἄν' κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου,
κι' ἑναρξίς Κοινοβουλίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεψτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὰ.
Μᾶς' στὸν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ποῦντο ἐννενηκοστὸ
εἰς τὰ χέρια μου βασιτῶ.

Εἰς τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας,
ποῦ θὰ φέρουν σ' ὅλα πέρας.

Λοιπὸν καλῶς μᾶς ἤλθατε, ἀγαπητοὶ πατέρες,
σᾶς περιμένει ὁ λαὸς μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
ν' ἀκούσῃ τώρα καὶ σ' αὐταῖς τῆς σοβαραῖς ἡμέραις
τὸ διάβολο θὰ κάμετε, μὲ ποτὶ θὰ πᾶτε κόμμα.
Καὶ πάλιν καλῶς ἤλθατε, σωτῆρες τῆς πατρίδος,
ὡ κτηματῆται κι' ἔμποροι τῆς προσφιλοῦς σταφίδος.

Πόλεμον ἔσμα φλογερὸν καὶ ὁ δαῖλος τονίζει,
οἱ ἐκλογεῖς ἀγρίεψαν χωρὶς νὰ χωρατεύουν,
πολεμικώτατος σπινθὴρ τὸ ἔθνος ἠλεκτρίζει
καὶ ὅλοι σῶνει καὶ καλὰ τὸν πόλεμο γυρεύουν.
Γιὰ τοῦτον σήμερα πετοῦν καὶ φέσι καὶ καπέλο,
τὸν θέλει καὶ ὁ Φισουλῆς, ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸν θέλω.

Γι' αὐτὸ καὶ μόνον ὁ λαὸς εἰς τὴν βουλὴν σᾶς στέλλει,
ἀπὸ ταῦτι ν' ἀρπάξετε καὶ εἰς τὸν Δεληγιάννη
καὶ ἂν εἰρήνην διαρκῇ ὁ Σουμαδάκις θέλῃ,
νὰ τοῦ εἰπῇτε πόλεμο μὲ τὸ στανεῖδὸ νὰ κἀνῃ.
Ἄς μὴ χαλάσῃ, βουλευταί, τοῦ κόσμου τὸ χατῆρι
κι' ἄς ἔλθῃ τὸν πυρρίχιον μαζί μ' ἐμᾶς νὰ σύρῃ.

Σκουπίσετε τὰ χέρια σας κι' ἄς μείνουν κατὰ μέρος
τὰ ἔθνικα οἰκόπεδα, τῶν ἀλυκῶν αἱ θέσεις,
ἄς φλέξῃ καὶ τὰ στηθῆ σας ὁ τοῦ πολέμου ἔρω,
καὶ δώσετε ὅτους ἐκλογεῖς γενναίως ὑποσχέσεις.
Ἐνα δουσφέτι ἀπὸ σᾶς ζητοῦν οἱ ψηφοφόροι,
πόλεμον θέλουν μοναχά, ὡ ἄνδρες βουλευφόροι.

Δὲν ἐσηκώθ' ἡ Ρούμελη, πατέρες, 'στὸ ποδάρι,
δὲν ἤλθε ὁ Μωριάς ἐδῶ μὲ ὅλα του τὰ νεράτα,
δὲν ἄφησε τὸ σπῆι του τὸ κάθε παληκάρι,
δὲν ἔρχονται κι' ἀπ' τὰ Νησιὰ πολεμιστῶν φουσατά,
γιὰ νὰ μᾶς ξαναρχίσετε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
καὶ νὰ μᾶς τσαμπουνίσετε γαῖδουρὶ νὰ βρασιδίῃ.

Πατέρες, σᾶς παρακαλῶ, ἔλατε ὅσα μαλαὰ σας,
ἀπὸ τὸ βῆμα πόλεμον ὁ Τράκας ἄς κηρύττῃ,
μουντζώστε τοὺς τελῶνας σας καὶ δασοφύλακας σας
καὶ διαβασθῇτε τρεῖς φορές ἀπ' τὸν Μητροπολίτη.
Μὴ πάλι σκυλοτρῶγεσθε γιὰ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα
καὶ μὴν ξανακυλίσετε σὰν κοῖροι μὲς 'στὴ βρωμιά.

Τὰ ἤθη σας, τ' ἰστέια σας, τῆς πονηρίας ἀφήτε,
μὴ δρίπτετε τὰ ὅσια τοῦ ἔθνους 'στὴς τοιόδοις
καὶ τέλος πάντων σήμερα τοῦλάχιστον φανῇτε
γενναῖοι ἀντιπρόσωποι λαοῦ ἐνδοξοφώδους.
Καὶ ὁμοφώνως ὅλοι σας προστρέξτε εἰς ἐκεῖνον,
ὅστις γνωρίζει νὰ τολμᾷ ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων.

Πατέρες μὲ τὰ φράγκικα καὶ μὲ τῆς φουστανέλας,
μὴ γλυκορουχαλίζετε μετροῦντες κουβολόγια,
μὴ συζητῇτε μὲ γροθιαῖς, κλωτοιαῖς καὶ μαναβέλας
καὶ μὴ μᾶς παραμπαίνετε μὲ φουσκωμένα λόγια.
Πατέρες μὴ γρινιάζετε, μὴν κοπανᾷτε ἄερα,
γιατὶ ἄλλοιῶς ὁ διάολος σᾶς πέρνει τὸν πατέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. Τί τρέχει;

Φ.— Τρέχουν πράγματα σπουδαῖα καὶ μεγάλα,
χοροὶ ὅσους δρόμους κλέφτικοι, πανιέρας καὶ σι-
[νιάλα,
φωναῖς, τραγούδια μουσικαῖς, τραῦ τρονὶ τὰ παλαμά-
[κρια,
μαντύλια, φέσια κόκκινα, φαροὶ πλατεῖα σκουφάκια,
κοστουμῖα πολυποίκιλα, τσαρούχια, φουστὰ ἐλαίς,
πρασινokitrina βρακιά, ματσούκαις, μαναβέλαις,
λογίων λογίων χρωματισμοί, λογίων λογίων φιγού-
[ραις,

καρύδια κάθε καρύδιας καὶ κάθε εἶδους μούραις,
Αἰγιαλεῖς, Γορτύνιοι, Κορίνθιοι, Ἀξιώταις,
Ἡλείοι, Καλαβρυτινοί, Λοκροί, Ὀζόλαι, Τζιώταις,
Κυνουριεῖς, Μεσσήνιοι, τὰ τέκνα τῶν Λακωνίων,
οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἀχαιοί, τὰ πλήθη τῶν Ἰωνίων,
ἡ Δαβιδιά, τὰ Μέγαρα, τὸ Ἄργος, οἱ Ἀρκάδες,
μετὰ τὰς σημαῖας ἐμπροστίαν κηγαίνουσι οἱ παππάδες,
κατόπιν δὲ ἡ μοναχὴ καὶ κόσμος καὶ μπουλούκια,
ἀκούονται δὲ κάποτε καὶ μερικά χαστούκια.
Θεέ μου! τί πανήγυρις καὶ τί πομπὴ μεγάλη!..
ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, προσμένονται καὶ ἄλλοι
καὶ Τηνιακοὶ καὶ Συρριανοὶ καὶ Χιώταις καὶ Ὀλλαν-
[δέζοι

καὶ Ἰταλοὶ καὶ Σικελοὶ καὶ ὀλίγοι Καλαβρέζοι
καὶ τόσος κόσμος ἦλθ' ἐδῶ γὰρ νὰ γενῇ θυσία,
ὅπου θαρρεῖς πῶς γίνεται καμμιὰ μετοικεσία.

Π.— Βρὲ τί μου λές;

Φ.— Μὰ τὸ σταυρὸ δὲν ξέρεις τί ἀσκέρι...
καὶ ὁ Δούνης σ'το μπαλκόνι του κάνει συχνά καρτέρι,
μήπως περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ κανένα σῶμα νέον
καὶ προσφωνήσῃ καὶ αὐτὸς τὰ πλήθη τῶν γενναίων.
Ἀλλὰ τὸν ἐμυρίστικαν μεμπωπέντηδες καμπόσοι
καὶ εἰς τὸν Χ ο ρ ο ν δὲν τολμᾷ κανένας νὰ ζυγώσῃ
ἐνφ' δὲ χθὲς ἐβράδια, βρὲ Περικλῆ, μονάχος
καὶ πρὸς τὸν Χ ο ρ ο ν Ἀ θ η ν ὦ ν ἐπήγαιν' ἄτα-
[ράχως,

ἐξαίφνης μου ἐφώνησε γνωστός μου καραγκούντης:
«Βρὲ μὴν περάσῃς ἀπ' αὐτοῦ καὶ θά' μιλῇς ὁ Δούνης».
Ὁ δὲ Σιγάλας ὁ ξανθὸς σ'τὸ Σύνταγμα προσμένει
καὶ μόλις δῇ πῶς ἐφεδροὶ πλακόνουν μαζωμένοι,
εὐθὺς πηδᾷ σ'τῆς μουσικῆς ἀπάνω τὴν παστάδα
καὶ ὁμιλεῖ γὰρ τὴν παλιὰ καὶ τωρινὴ Ἑλλάδα.

Π.— Κι' ὁ Δεληγιάννης;

Φ.— Καὶ αὐτὸς φωνάζει ὀλοένα
καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς τὰ ἔχει σὰν χαμένα.
Μ' αὐτὰς τὰς προσφωνήσεις του τὸν ἐπείσσε βραχνάδα
καὶ δὸς του πρὶν μαλακτικὰ, μολόχα καὶ σουμάδα.
Σ'τὸ ὑπουργεῖον κάθεται τὸ τῆς Οἰκονομίας
καὶ ὅταν ἀκούσῃ κάτωθεν κραυγὰς καὶ τρικυμίας,
προβάλλουν ἢ μαρππέταις του ἀπὸ παραθύρου
καὶ τότε πλέον γίνεται μεγάλο πανηγύρι
καὶ ἂν τὸν δῇς ἐκεῖ ὕψηλὰ μετὰ χέρια σηκωμένα,
γὰρ μὴ στιγμῇ, σὲ βεβαίω, θὰ θυμηθῇς ἐμένα.

Π.— Καὶ τί σὰς λέει, Φασουλῆ;

Φ.— Νὰ ἔχωμ' ἡσυχία,
νὰ ἔχωμε ὁμόνοια παντοῦ καὶ πειθαρχία
καὶ νὰ μὴν κάνωμ' ἄτακτα σὰν κακομαθημένοι...
μὰ σὰν τοῦ ποῦμε «πόλεμος», δὲν ξέρω τί παθαίνει
καὶ γίνεται ἡ ὄψις του ὡς εἶδος κεκριμπάρι,
καθὼς καὶ ἐκείνον τὸν τρελλὸ τοῦ δρόμου καρβου-
[νιάση

ποῦ σὰν ἀκούσῃ «πόλεμος» ἀπὸ κανένα στόμα,
ἀφρίζει, δαίμονιζεται καὶ εὐθὺς ἀλλάζει χροῖμα.

Π.— Ζητῶ καὶ ἄλλας νὰ μοῦ πῇς σημαντικὰς εἰδήσεις.

Φ.— Σ'τὸ Ὑπουργεῖον ἔγιναν πολλὰ μετορροθυμῖαις.
Ἀντὶ τοῦ Σπῆλγιου τοῦ σαχλοῦ μᾶς ἦλθ' ὁ Κοντο-
[γούρης,

ἀνὴρ πολεμικώτατος, πρὸς δὲ καὶ ὁμορφμομῆς,
μὲ ἄσπρα γένεια, Πατρινὸς καὶ μετὰ ὕψηλὸ καπέλο...

Π.— Καὶ ἄλλα σπουδαιότερα τοῦ Κοντογούρη θέλω.

Φ.— Λοιπὸν γνωστὸν σοῦ καθιστῶ, βρὲ Περικλῆ, ἄκου,
πῶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σεβᾶχ Θαλασσινοῦ τοῦ Ρώμα,
μᾶς ἔρχεται ὁ Μπούμπουλης, τὸ τέκνον τῶν γοργόνων
ὁποῦ ἐμπνέει πόλεμον μετὰ τὸνομά του μόνον.

Π.— Κι' ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς;

Φ.— Κι' αὐτὸς σ'τὰ κρῖα μένει
καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην λέγεται ὡς σπουδαστὴς πηγαίνει.

Π.— Καὶ ἡ Βουλὴ;

Φ.— Συνῆλθε χθὲς μετὰ ὅλους τοὺς πατέρας,
μετὰ λωποδύτας μερικὸς καὶ τόσας ἄλλας λέρας
ἐν μέσῳ δὲ τῶν κυριῶν καθὼς καὶ τῶν κυριῶν
ἐπῆγα στῶν διπλωματῶν καὶ ἐγὼ τὸ θεωρεῖον
καὶ ἄρχισα κόρτε δυνατὸ μετὰ μὴ ξανθὴ νὰ κάνω,
ὁποῦ, ἂν γίνῃ πόλεμος, σ' αὐτὴν θὰ ξεθυμῶν.

Ἀλλ' ἅμα πρὶν τὰς ἐνδεκα ἐκτύπα τὸ ὠλοῖ,
ὁ βασιλεὺς εὐδόκησε νὰ ληθῇ ἀπ' τὸ Τατόι
καὶ ὁ μέσῳς ζήτω ἔσκουξα μετὰ ὅλην μου τὴν λύσαν,
ἂν καὶ εἶδα πῶς τὰ πράγματα πολεμικὰ δὲν ἦσαν.

Π.— Καὶ εἶπε γὰρ τὸν πόλεμον;

Φ.— Δὲν ἄκουσα μὴ λέει,
ἂν καὶ ταῦτά μου τέντωσα σ'τὸ λόγο νὰ προσέξῃ.

Ἀλλ' ἅμα τὸν ἐδιάβασα μετὰ φλόγα καὶ ὀδύνην,
ἐνὶ ὅσῳ πῶς διαρκῆ θὰ ἔχωμεν εἰρήνην.

Π.— Βρὲ τί μου λές;

Φ.— Πολεμικὸν τὸν πρόσμενα εὐλόγως,
μὰ τέτοιος ἐρμαφρόδιτος καὶ ζαχαρένιος λόγος,
μὴ τέτοια σάχλα, τέτοιο ντοῦς καὶ μία τέτοια νοῦλα,
μποροῦσε μόνον νὰ γραφῇ ἀπὸ τὴν Θεοδοῦλα.

Π.— Λοιπὸν τῶντι πόλεμος φρονεῖς πῶς δὲν θὰ γίνῃ;

Φ.— Ἐάν καὶ πάλιν πέρωται νὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ,
σ' ὀρκίζομαι ὡς Φασουλῆς καὶ τίμιος πολίτης,
πῶς ἡ ἀντάρτης θὰ γενῶ, ἡ ἑνας λωποδύτης.
Πρέπει νὰ πολεμήσωμεν, βρὲ Περικλῆ καὶ ὅμως,
σὰν θυμηθῶ τὸν πόλεμον, μετὰ πρᾶνι κρύος τρόμος.

Κι' ἀλήθεια, τί χρειάζονται πολεμικαῖς μανίαις;
τί θέλομε τὸν Ὀλυμπο καὶ τῆς Μακεδονίας;
Μὰ τὸ Χριστό, βρὲ Περικλῆ, ἂν βάλω τὴν καρδιάν,
θὰ ἦναι πρώτη μου δουλειὰ νὰ δειρῶ Μακεδόνα.

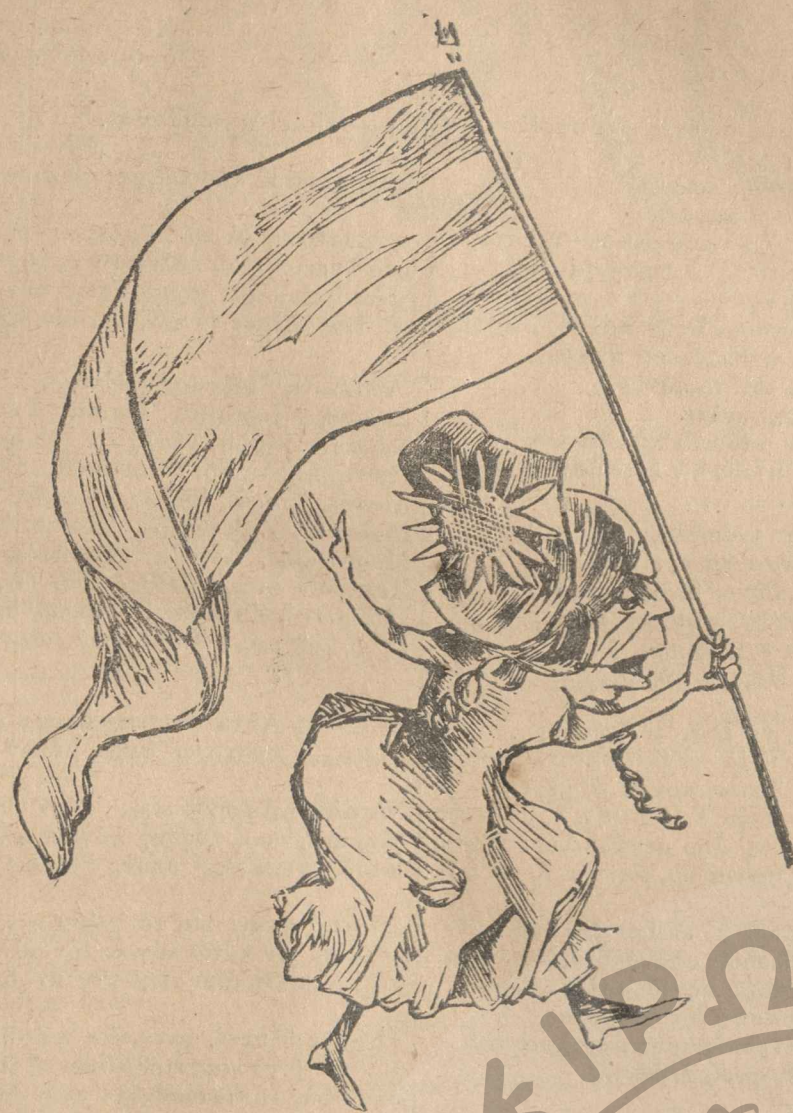
Π.— Μωρὲ ἀκόμη, ἀνάνδρε, τοιαῦτα τσαμπουνίζεις
καὶ μετὰ τὰ λόγια σου αὐτὰ τὰς σκέψεις μου συγχύζεις.

Τρέχα σ'τὸν Δούνη γρήγορα γὰρ νὰ σὲ προσφωνήσῃ
καὶ ἴσως ἡ προσφωνήσις μετὰ θάρρους σὲ ὀπλίση.

Φ.— Πήγαινε σύ, ἂν ἀγαπᾷς...

Π.— Μωρὲ δὲν πᾶς ἀκόμη;

Φ.— Ὅρσε λοιπὸν δρὸ ματσουκιάς καὶ ἴσως ἀλλάξῃς
[γνώμη]

Ἡ χελιδόνα τῆς βουλῆς
μ' ὁρμὴν ἐξάψεως πολλῆς.

Ὁ Λόγος ὁ Βασιλικός,
σπουδαῖος καὶ πολεμικός.

Μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρόν, ὡς ἐνθυμείσθε ὅλοι,
εὐρέθη κάποιος Βάττεμπεργ ἐν τῇ Φιλιππουπόλει
καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φαίνεται θὰ ἔχῃ συνεπειὰς
καὶ θὰ σαλευθῇ, κύριοι καὶ τὰς ἰσορροπίας,
ἐφ' ᾧ καὶ ὁ πολεμικὸς Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
ἁμέσως συνεκάλεσεν ἐδῶ τοὺς ἐπιστρατοῦς.

Ἐν τούτοις, καθὼς βλέπετε, τὸ ἔθνος ἐξεμάνη,
μεγάλα δὲ κυκλοφοροῦν εἰς τὰς Ἀθήνας φήμες,
ὅτι καὶ ἐγὼ ἐμάλλωσα μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
διότι δὲν τοῦ ἤρεσε πολεμικὸς νὰ ἦμαι.
Κι' ὅμως κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ καλὰ νὰ ἐννοήσῃ
τίς ἐκ τῶν δύο προσπαθεῖ τὸν ἄλλον νὰ κινήσῃ.

Κι' ἂν τῆς Σερβίας, κύριοι, ὁ βασιλεὺς Μιλάνος
φῶς φανερὰ ὠμίλησε πρὸς τῆς βουλῆς τὰ μέλη,
ἂν δι' αὐτὸ ἐτρόμαξε ὁ κραταῖος Σουλτάνος
καὶ τὴν Σερβίαν ἐρωτᾷ τί θέλει καὶ δὲν θέλει,
ἀλλὰ ἐγὼ σὰς ὁμιλῶ μ' ὀλίγας περιφράσεις,
διότι μᾶς ἐπαπειλεῖ ὁ πρέσβυς Κουρτοπάσης.

Οὕτως ἐχόντων, κύριοι, τῶν ἐξωθεν πραγμάτων,
παρατηρῶ τοὺς Ἕλληνας μετὰ ἄκρας ἐνθουσιασμοῦ
νὰ φθάνουν σ'τὴν πρωτεύουσάν ἐκ τῶν τετραπεράτων
χάριν διασκεδάσεως καὶ ἀσφαλὸς εἰρήνης.
Μεγάλον ὄντως φρόνημα ὅστις ἐπιστρατοῦς βλέπω,
μὰ νὰ καθίσουν φρόνημα καὶ πάλιν τοὺς προτρέπω.

Ἐλπίζω δὲ εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὴν Κυβερνήσιν μας
πῶς δὲν θὰ ἐπιστῇ ποσὸς πρὸς πόλεμον ἀνάγκη,
πῶς δὲν θ' ἀφῶσμεν ποτὲ τὴν καλοπέρασίν μας,
διότι μᾶς ἐπαπειλοῦν νυχθημερόν καὶ οἱ Φοράκοι.
Ἄν δὲ τὴν Φιλιππουπόλιν καὶ ὁ Βάττεμπεργ κενώσῃ,
εὐθὺς μετὰ μίαν κενώσιν τὸ πᾶν θὰ τελειώσῃ.

Καὶ ἤδη σ'τὴν Δεκέλαιαν ἀναχωρῶ μετὰ ἑλπίαν
νὰ δῶ τὰ κουνελάκια μου καὶ τὰ λαγωνικά μου...
Ἐν τούτοις ὅμως, κύριοι, σὰς βεβαίω καὶ πάλιν
πῶς τῶρα ὡς καὶ πάντοτε σὰς ἔχω σ'τὴν καρδιά μου.
Λοιπὸν καλῶς ὠρίσατε, λοιπὸν καλῶς σὰς βρῆκα,
καὶ εἶθε νὰ σώσῃ ὁ θεὸς τοῦλάχιστον τὴν Π ν υ κ α.

Ὁ Μπούμπουλης ὁ ναυτικός,
τρεχάτος καὶ δομητικός.

Μία προσφορά,
ὄντως σοβαρά.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα...στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη,
λαβὲ ἀντὶ πυξίδος ὅτ' ἔχεις σεβιτιστάλι...
γιὰ ναυτικός, καὶ μένε, δὲν ἔκανες τρόντι
κι' ἐξάλιζες ἀδίκως τὸ δόλιο σου κεφάλι.
Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα... γιὰ ναυτικός δὲν κάνεις,
καὶ σ' ἄφησε ὅτ' ἄκρ' ἔχεις γι' αὐτό κι' ὁ Διηγηγιάνης.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα...στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη...
ὅτ' ὁ Μπούμπουλης καὶ μόνο ἡ θέσις σου ἀνήκει...
τόπο ἐσύ, μαοῦνα, ἐμπρός εἰς τὸν τριπόντη,
τόπο εἰς τὴν φεργάδα ξεπάτωτο καίκι.
Τόπο σ' ἔμένα, Ῥώμα... τὸν μπουσούλα παραίτα
κι' ἀρχίνα τῆς καντάδες καὶ πιάσε τὴν ῥεϊσέτα.

Στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη κι' ἐπλάκωσα μὲ φόρα...
τῆς ἄγκυρας σηκώστε καὶ λύστε τὰ σχοινιά
κι' ἂν ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω μᾶς φοβερίζῃ μπόρα,
ἐμπρός οἱ παππαφίγκοι κι' ἄερα ὅτ' ἄπαντι.
Καὶ ὅλοι ἔγιναν μόλα καὶ ὅλοι ἔγιναν λέσσα,
ν' ἀράξωμε, ἀδελφί, ὅτιν Προποντίδα μέσα.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα, νὰ ἔλθῃ τὸ ξεφτέρι...
φωτιά εἰς τῆς φεργάδες, φωτιά εἰς τὰ βασιέλα...
τορπίλλαις δώστε ὅλοι ὅτ' ὁ Μπούμπουλης τὸ χέρι
καὶ στήσετε κανόνια ἐπάνω ὅτιν Κ α σ τ έ λ λ α.
Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα κι' ἔχω μεγάλη λύσσα...
φωτιά καὶ εἰς τὴν Κ ί χ λ α, φωτιά καὶ εἰς τὴν Κ ί σ σ α.

Στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη καὶ σ' ἔπιασε ζαλάδα...
ἄφηστε με νὰ βάλω ὅτ' ἡ θάλασσα μπουρλότο,
ἄφηστε με νὰ κάψω τοῦ Χόβαρτ τὴν ἀρμάδα,
ὅπου ὁ κόσμος ὅλος νὰ ἔξαφνισθῇ ὅτ' ὁ κρότος.
Ἐμπρός, μωρὲ ἀδελφί, φωτιά εἰς τοὺς μπουμπάντες
καὶ ἄς φυσᾷ σορόκος καὶ ἄς φυσᾷ λεβάντες.

Ὅτιν Ἀλεξάνδρα ἤμουν κι' ἐγὼ ἀποσταλμένος
κι' ἐκεῖ ὡς διπλωμάτης περνοῦσα τὸν καιρὸ,
ἀλλὰ ἐγὼ γιὰ τέτοια δὲν εἶμαι γεννημένος
κι' ἔκαμα μία τρύπα μεγάλη ὅτ' ὁ νερό.
Ἡ θάλασσα μονάχα εἶν' ὁ δικός μου ὁδός,
τορπίλλαις καὶ μπουρλότα καὶ τοῦ Χόβαρτ ὁ στόλος.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα καραβοτσακισμένη
καὶ γιὰ νὰ δυναμώσῃς πάρε καμπόσα χάπια...
κάμε ἀμέσως τόπο καὶ Μπούμπουλης μὲ λένε
καὶ ἔξω μακροβούτι καὶ κολυμπῶ σὰν πάπια.
Σὰν φτερωτὸ δελφίνι ὁ Μπούμπουλης πλακόνει...
στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα καὶ πέτα τὸ τιμόνι.

Ἐακουσμένε Διηγηγιάνη...

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος
ὅτ' ὁ στρατοῦ τὰς τάξεις τρέχουν κι' οἱ χαχάμηδες συγ-
[χρόνος,
συνεισφέρουν δὲ προθύμως κι' οἱ Ἑβραῖοι φουκαράδες
ὅτ' ὁ Ταμείον τοῦ πολέμου γιὰ τὰ καὶ μαστραπάδες.
Δέξασθε καὶ τὰς προσορήσεις τῶν Ἑβραίων ἀδελφῶν
κι' ἀναγνώσατε τὸ πλῆθος τῶν ἐξῆς ὑπογραφῶν:

Αββακούμ, Ἰεζεκίας, Ἐλιέζερ, Ἀβραάμ,
Σαμουήλ, Ἰερεμίας, Ἰεσσαί, Σαούλ, Ἀδάμ,
Συμεών, Ἰάφεθ, Μάλχος, Ἰωσήφ, Ἰωακείμ,
Πετεφρής, Δαυὶδ, Βαλτάσσαρ, Εὐφραῖμ καὶ Νεφθαλήμ,
Δανιήλ, Ἡσαΐ, Ἰούδας, Ἰησοῦς Ναυῆ, Σαλώμ,
Μαλαχίας, Ζεββεδαῖος, Ἰσαάκ, Ἀβεσσαλώμ,
Μαρδοχαῖος, Ἀνανίας, Μωϋσῆς, Μελχισεδέκ,
Ἰωνάθαν, Μακκαβαῖος, Γαβαὼν, Ἀρών, Ζευζέκ,
Σολομών ἢ Ζαχαρίας, Ἰακώβ, Βενιαμίν
κι' ὁ θεὸς μας βοηθὸς σας... ἀλληλούϊα... ἀμήν!

Αὐτὰ τὰ στερεότυπα κι' ἐγὼ
συστήνω ὅτ' ὁ μακρὸν Πρωθυπουργό.

Ἐπειδὴ ὁ Διηγηγιάνης ὅτιν βοὴν αὐτὴν τοῦ κράτους
δὲν προφθάνει τόσους λόγους φλογερούς νὰ ἐκφωνῇ
ὅτ' ὁ Ἀρχάδας, ὅτ' ὁ Ἡλείους κι' ἐπιλοῖπους ἐπιστά-
[τους
κι' ὅλος τρέμει καὶ τὰ χάνει καὶ τὰ λόγια λησμονεῖ,
δι' αὐτὸ τὸν κάτω λόγον τοῦ συστήνω, ἔαν θέλῃ,
νὰ τὸν μάθῃ ἀπὸ στήθους κι' ὅλο τοῦτον ν' ἀπαγγέλλῃ.

«Καλῶς ἦλθετε, γενναῖοι καὶ θερμοὶ συμπατριῶται!
εἰς τὴν θῆαν σας καὶ μόνον ἡ καρδιά μου σκιρτά...
σταθερὰν ἐμπιστοσύνην ὅτιν Κυβέρνησί σας δώδε
καὶ πρὸς χάριν σας θὰ κάμῃ ὅσα εἶναι δυνατότα.
Κι' ἐγὼ, φίλοι πατριῶται, Ἕλλην εἶμαι καθὼς σᾶς
καὶ ἀνέγνωσα τοῦ ἔθνους τὰς σελίδας τὰς χρυσᾶς.

«Τώρα ὅμως, συμπολίται, μὲ τὸ δίκαιον ἐκείνο,
ὅπερ ἡ ἐπίσημος μου ιδιότης μ' ἐπιβάλλει,
πειθαρχίαν καὶ ἀγάπην εἰς τὰς τάξεις σας συστήνω
καὶ κανεὶς νὰ μὴ σηκώῃ ὅτ' ὁ ἀνώτερον κεφάλι.
Πειθαρχίαν, κύριοι μου, πειθαρχίαν συνιστῶ...
τοῦτο μόνον πᾶσαν ὥραν νὰ σᾶς λέγω χρεωστώ.

«Καλῶς ἦλθετε καὶ πάλιν... μ' ἐπταξίαν καὶ εἰρήνην
σᾶς προτρέπω, κύριοι μου, νὰ ταχθῇτε ὅτ' ὁ στρατὸν
κι' ἂν δὲν ἔχετε πρὸς ὥραν οὔτε στέγην οὔτε κλίνην,
κοιμηθῇτε εἰς τοὺς δρόμους κι' ὅπου εἶναι δυνατόν.
Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας μὲ μεγάλην πειθαρχίαν
ὁ καθεὶς ὅτιν ἰδικὴν τοῦ θά γυρίσῃ Ἐπαρχίαν.»

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῖς δε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενέτων ἢ Φρονούντων — νύκτα ἢ μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.